

בראתי יצר הרע ובראתי

תורה תבלין

A Sharei Tefillah Publication
29 Parker Blvd. Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת מטות - מסעי
Shabbos Parshas Matos - Ma'asay
כ"ו תמוז תש"ס - July 29, 2000

לכל זמן ועת

הדלקת נרות - 7:58 * שקיעה/יום השבת - 8:15
זמן קריאת שמע/מ"א - 8:50 * צאת הכוכבים/מעריב - 9:05
זמן קריאת שמע/גרי"א - 9:26 * לשיטת רבינו תם - 9:27
מי שמדליק מוקדם, אין לאחר מזמן עצם קבלת השבת (משיאמר מזמור שיר)

מדעת עליון

וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה שנים עשר אלף חלוצי צבא וגו' (לא-ה)
פרש"י להודיעך שבחן של רעי ישראל כמה הם חביבים על ישראל. עד שלא
שמעו במיתתו מהו אומר "עוד מעט וסקלוני". ומשמעו שמיתת משה תלויה
בנקמת מדין לא רצו ללכת עד שנמסרו על כרחן עכ"ל. ויש להקשות, לשם מה
נזכר כאן, אגב שבחם של ישראל, מה שאמר משה "עוד מעט וסקלוני"?
אלא ביאר השל"ה הקדוש, הגמור"ר פנחס הלוי הורביץ זצ"ל, שכל אימת
שיש לישראל טענות ותרעומות כלפי מנהיגיהם, אפשר שתהא לזה אחת מבי
משמעויות. או שהיתה כוונתם רעה, או להיפך שמנהיגיהם חביבים ויקרים
עליהם ביותר, עד שהם מתייחסים אל המהיג כאביהם, ודרך העולם הוא
שבנים מפנים את כל טענותיהם כלפי אביהם ותובעים ממנו את כל צרכיהם.
ואכן כך אמר משה רבינו, "האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו"
(בהעלותך יא-יב), משמע שאלמלי היה אביהם היו טענותיהן צודקות.
א"כ, מאחר שגילו בניי חיבה כה גדולה למשה רבינו ולא רצו ללכת ולנקום
באויביהם כדי להאריך את חייו, הרי הוכחה מובהקת כי גם בזמן שהיו להם
טענות כלפיו - עד שהוא אמר "עוד מעט וסקלוני" - לא היה זה מחמת כוונות
רעות, אלא שהתייחסו אליו כאביהם, וזה גופו יש בו משום שבח לישראל.

אל אשר יצא לו שמה הגורל לו יהיה וגו' (לג-נד)
לכאורה יש לתמוה על מפרש"י כאן, וז"ל מקרא קצר הוא זה - אל מקום

יכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' וכו' (לג-ב)

The question is asked: What exactly do these words in the beginning of *Parashas Ma'asay* - "their journeys according to their goings forth by G-d's command" - mean?

The *Sephardic Gaon, R' Benzion Abba Shaul ZT"L* explains based on the following parable: An artist once drew a beautiful portrait which awed all who saw it. They asked him, "Whose portrait did you draw?" He responded that it was a portrait of a certain rabbi. The crowd immediately lost some of their former awe, since although the picture was indeed beautiful, it bore absolutely no resemblance at all to the rabbi whom the artist had mentioned.

Similarly, a traveler will often make stops along the way. Even if everything at his rest stop is pleasant, if he had not planned initially to stop there, all of the beauty and excitement at being at that place will melt away. The *Torah* tells us that the various stops of the Jewish people were fortunate enough to be "according to their goings forth." *Hashem* had told them ahead of time, when they left each place, what their next stop would be, so that they did not merely "happen upon" any place where they stopped off. This is the intent of the *Torah's* added phrase.

הוא היה אומר

R' Zvi Elimelech of Dinov ZT"L would say:

"The style and writing of a *Sefer Torah* is very beautiful. But the contents are absolutely phenomenal!"

R' Yisroel Meir Hakohen Kagan ZT"L (Chofetz Chaim) would say:

"Some things expire after a passage of time and require renewal. So it is with *Emunah* - faith. Unless it is frequently renewed, it may deteriorate without our being aware of it."

R' Tanchum of Celano ZT"L would say:

"*Hashem* created the real world while the human mind tends to fantasize. The difference is that fiction has to at least make sense!"

THIS ISSUE SPONSORED BY MR. AND MRS. YISROEL MINZER

For information please call 914-362-4380/E-Mail TorahTavlin@aol.com.

donations that were offered in the prison were far different.

When the first person was called up to the *Torah*, he spoke up loud and clear. "I will give up a week of my life for the sake of Reb Aryeh's daughter," the first convict pledged. Another prisoner announced that he would give a month from his. Each one called to the *Torah* upped the previous pledge until the last prisoner cried out, "What is our life compared to Reb Aryeh's anguish? I will give all my remaining days for the sake of the Rabbi's daughter!"

At this unbelievable display of love and affection, Reb Aryeh broke down and wept.

Miraculous as it may sound, that night, *Motzei Shabbos*, Reb Aryeh's daughter began to move, her condition rapidly improved and within days was fully recovered!

TORAH GEMS

נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים וכו' (לא-ב)

When *Hashem* commanded Moshe Rabbeinu to fight the Midianim, He called it "נקמת בני ישראל" - *Revenge of Bnei Yisroel*. But when Moshe transmitted the order, he referred to the battle as "נקמת ה'" - *Hashem's revenge*. Why did Moshe call this fight something different from what *Hashem* called it?

Explains R' Levi Yitzchok of Berditchev ZT"L that throughout their entire sojourn in the desert and ultimately all through history, the primary concern of the Jewish people was the honor of *Hashem* - "אני לדודי" - however *Hashem's* thoughts have always been for His people ליי. Though we may have personal motives for doing *Hashem's* will, we should rise above those considerations and perform what is necessary for *Hashem's* honor that will ensue from our actions. *Hashem*, on the other hand, in His great love for *Bnei Yisroel* is always concerned about the honor of His people and is always looking out for them.

Moshe Rabbeinu was referring to the great חילול ה' - *desecration of G-d's name*, that had been caused by the Midianim when the Jews worshipped the *Ba'al Peor*. That is why Moshe insisted that *Klal Yisroel* do this action with "נקמת ה'" - *Hashem's revenge*, in mind. The "נקמת בני ישראל" - *Revenge of Bnei Yisroel*, that *Hashem* was calling for was to avenge the loss of the 24,000 Jews who perished in the plague.

אשר יצא לו שמה הגורל לו יהיה עכ"ל. מהו כוונת רש"י בדבר זה?

איתא בס' אגרא דפירקא שמהגמרא מבואר (גיטין נז.) דארץ ישראל נקראת "ארץ צבי" כי כשם שהצבי משהופשט עורו מעליו שוב אינו יכול לחזור ולכסות את גופו מאחר שהוא מתכווץ, כך גם ארץ ישראל בזמן שבני ישראל יושבים עליה הריהי מתכווצת.

ומשמע לפי"ז, כי לפני שנכנסו ישראל לארצם היה שטחם מצומצם עד מאד, כך שלא הספיק לכל שבט השטח שניתן לו. אך לאחר שהוטל הגורל, נתרחבו ממדי השטח בהתאם לגודלו של השבט.

ממילא, זהו איפוא פשוטו של הפסוק. "אל אשר יצא לו שמה הגורל לו יהיה" - כלומר, רק עתה, אחרי שנפל הגורל על שטח פלוני בשביל שבט פלוני, נתהווה השטח הראוי בהתאם לצרכיו של השבט.

ואם כן, צריך לומר דזהו גם כוונת רש"י כאן לומר "מקרא קצר הוא זה" - שבאמת המקרא מדבר כאן בכברת האדמה הקצרה מתחילה, אמנם לאחר כך נתרחבה הארץ כדי גודלו של כל שבט ושבט.

מעשה אבות....סימן לבנים

ערי מקלט תהיינה לכם ונס שמה רוצח מכה נפש בשגגה וגו' (לה-יא)

With stories about his love for all of his brothers, and his tireless work on behalf of the downtrodden from amongst the Jewish people, Reb Aryeh Levine ZT"L was a legendary figure in the early days of the state of Israel. Reb Aryeh took it upon himself to visit Jewish inmates, mostly members of the *Irgun*, held under British rule prior to Israel's statehood. He became like a father to those prisoners, bringing them food, clothes and love. For years, despite sweltering heat and frigid rains, he never missed a *Shabbos* visit, save one.

Once, in the midst of a *Shabbos* service, a very excited messenger called him out of the prison. Reb Aryeh's daughter had become paralyzed and the doctors were helpless. All the inmates were stunned to learn of these developments and Reb Aryeh was forced to leave and interrupt his weekly visit, as he was needed for support at home, immediately. After *Shabbos*, an Arab messenger was sent by the concerned inmates to inquire as to Reb Aryeh's daughter's condition. The inmate's concern was truly genuine for they loved Reb Aryeh.

The next *Shabbos*, despite the enduring tragedy at home, the Rabbi went to the prison as usual. Normally, during the *Torah* reading, prisoners would pledge a few coins to charity. This week, however, the